

[Den fg. finansminister.]

Jeg har forstået — hvis jeg må vende mig til det, hr. Grünbaum sagde om indtægterne ved afgifterne — at hr. Grünbaum mente, at man kunne påregne en større stigning end af os nævnt; det fremgår også af udvalgsbetænkningen, at socialdemokratiet regner med 300 mill. kr. mere end anslået i vor oversigt. Jeg lagde imidlertid mærke til, at hr. Grünbaum ikke bestred, at finansministeriets provenuskøn svarer til de forudsætninger vedrørende stigningen i det private forbrug, som finansministeriet er gået ud fra. Hans betragtning var, at hvis kildeskatten kun udskrives med 82 pct., får vi en stærkere forbrugsstigning og derfor også et større afgiftsprodukt. Det tror jeg da gerne, men så får vi også et større underskud på betalingsbalancen. Hermed har, synes jeg, hr. Grünbaum givet udtryk for, at oppositionen ikke på samme måde som regeringen har interesse i at medvirke til den opretning af valutabalancen, som for regeringen er noget særdeles afgørende og stærkt medvirkende til den økonomiske stramning, vi her foreslår.

Hr. Grünbaum mente også, at regeringen fører en, jeg tror, der blev sagt „gammeldags finanspolitik“. Jeg kan forsikre om, at der ikke er sket noget tilbageskridt på dette område. Regeringen tillægger ikke alene kasseoverskuddet betydning; dets betydning er vel endda begrænset. Det, vi finder afgørende, er, at man ser på den samlede samfundsøkonomiske balance. Jeg tror, at den afgørende forskel — når vi ser bort fra de mange socialdemokratiske udgiftsforlag, som jeg ikke skal komme ind på — i den økonomiske politik mellem denne og den foregående regering netop er, at vi ikke ønsker at tage nogen risiko for, at der på ny opstår et inflationspres i den danske økonomi. Vi har, det erkender vi, som målsætning en balanceret udvikling i den indenlandske efterspørgsel, som muliggør en gradvis reduktion af underskuddet på betalingsbalancen. Men denne udvikling rummer ikke de frygtelige følger for erhvervslivet og

beskæftigelsen, der er tegnet op her i dag af oppositionens ordførere, og heller ikke for skatteyderne. Som det fremgår af de oplysninger, der er tilstillet udvalget, forudses der fra 1969 til 1970 at blive tale om en moderat stigning i de disponible indkomster og i det private forbrug, og det forudses tillige, at den fulde beskæftigelse kan oprettholdes. Derfor må vi ønske denne noget mere stramme finanspolitik, og derfor har vi ikke stillet forslag om 91-92 i udskrivningsprocent, men om 95.

Jeg vil gerne slutte med at sige det samme, som jeg sagde i udvalget, og så kan man selv bedømme, om man synes, det er en forhandlingsvenlighed eller ikke: jeg sagde, at det, vi måtte forhandle om, måtte være det, der lå mellem den beregning, vi nåede til på godt 91, og så de 95, jeg har foreslået. Nu forstår jeg, at socialdemokraterne, hvis de ikke kan få deres 82 pct. igennem ved afstemningen her i dag, er interesserede i, at der fastsættes en udskrivningsprocent, som svarer til, at vi går 300 mill. kr. ned i provenu, altså 92 eller vel snarere 93. Det forstår jeg, vi skal tale om, og det er jeg også rede til. Hvis vi kan få et forlig om denne sag i sidste omgang, stemmer det vel med det fælles ansvar, vi har for kildeskatteloven; når vi har et fælles ansvar for den, er det vel også naturligt at tage et fælles ansvar for den udskrivning, der følger efter i overensstemmelse med kildeskatteloven.

Grünbaum: Jeg må bedrøve finansministeren med, at der hverken bliver forlig om 92 eller 93. Lad det også være et svar til regeringspartierne ordførere om det punkt. Det, vi har sagt, og det vil jeg gerne gentage, er, at det er uanstændigt, at de tre regeringspartier forhandler om en lempelse i den voldsomme skattestigning, man nu vil gennemføre, på 300 mill. kr. Det er det, der er sket, og det er oppositionen kun blevet orienteret om igennem dagspressen, først igennem Berlingske Tidende og senere gennem andre blade. Jeg har stillet spørgsmål derom i udvalget to gange; jeg har hver gang